

РЕШЕНИЕ

№ 5814

гр. София, 01.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 12.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **8032** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 АПК, вр. чл. 87 и сл. от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по жалба от Х. Д. Х. – гражданин на С., срещу издадено от председателя на Държавна агенция за бежанците при МС Решение № 559 от 27.07.2012 г., с което е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

В съдебно заседание жалбоподателят лично, и посредством упълномощен адвокат поддържа жалбата, с която твърди незаконосъобразност и неправилност на акта. Счита, че: същият е постановен в нарушение на: административнопроизводствените правила, и не е съобразен с чл. 8 и чл. 9 ЗУБ; не е изследвана бежанската история и не е съобразена с обстановката в страната на произход. Представя издадени на 05 май, 2010 г. от Върховния комисариат за бежанците при ООН Насоки за определяне на съответствие с критериите за бежански статут при оценка на нуждите от международна закрила на търсещи убежище от С..

Ответникът –председател на Държавна агенция за бежанците не е представляван и не е изразил становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди писмените доказателства, съдържащи се в делото и взе предвид възраженията на оспорващия, приема за установено от фактическа страна следното.

Чужденецът Х. Д. Х. – гражданин на С. е влязъл нелегално от Т. на територията на РБ, през месец октомври, 2011 г. Молба за закрила е подал пред Дирекция „Миграция” – МВР, на 20.10.2011 г. Н. молба (вх. № 1395/01.11.2011 г.) е заявил и пред длъжностно

лице от Д.. С чужденеца са проведени общо три интервюта, съответно на 03.11.2011 г. (л. 27 от делото), на 30.11.2011 г. (л. 23) и на 21.12.2011 г. (л. 17). По време на интервютата е изложил и поддържал историята, че: е напуснал страната си, през още 2005 г. и се е установил в Й., където е престоял в продължение на пет години. Оттам, нелегално е преминал в С. арабия, престоял е шест месеца се е установил в С., отново за шест месеца. От С. влязъл в Т. и впоследствие в РБ. Обосновал е причините да напусне С. с нестабилното положение, с наличието на „групировки“, както и с твърдението, че през 2001 г. е бил прострелян в крака при нападение над автобуса, в който е пътувал. Заявил е, че няма роднини там и не е виждал бъдеще за себе си. Не твърди да е имал проблеми с официалните власти или да е бил обект на заплахи и насилие от когото и да било.

За да отхвърли молбата за закрила председателят на Д. е възпроизвел и анализирал представената от чужденеца бежанска история, като е направил обобщаващи изводи за липса на предпоставки за предоставяне, както на статут на бежанец, така и на хуманитарен статут. Приел, че посочените от чужденеца причини не обосновават извод за риск от преследване или от тежки посегателства в страната на произход, а се касае за икономически причини. Обстановката в страната е преценена, като недаваща основание за страх от преследване. Молбата за статут е обсъдена, както от гледна точка на установените в чл. 8 ЗУБ предпоставки, така и според чл. 9 от същия закон, съобразявайки също тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ ЕО, направено с решението на СЕО от 17.02.2009 г. по дело С-465/2007 г., както и предоставената от Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд“ при Д. Справка № 411/24.01.2012 г. (л. 11), относно положението в С. и специално и в столицата М., където е живял чужденецът.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема от правна страна следното.

Подадената пред Съда жалба от Х. Д. Х. е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество. Жалбата е частично основателна.

Според чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Р. Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Макар нормите на ал. 2 и на ал. 3 от чл. 8 да дават възможност за по – широко тълкуване на понятието „преследване“, по смисъла на ал. 5, то (преследването) следва да бъде на основата на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. В конкретния случай, по отношение на жалбоподателя не са налице основания за предоставяне на статут на бежанец. Изложените от ответника доводи в този смисъл се споделят от Съда.

Предоставянето на хуманитарен статут от друга страна е предпоставено (чл. 9, ал. 1 ЗУБ) от наличие на принуда върху чужденеца да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Алинея втора на чл. 9 уточнява, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или

организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Текстът на чл. 9, ал. 1 ЗУБ е идентичен с този на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО, „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила”. Чл. 15 (букви „а”, „б”, „в”) определя, кои посегателства следва да се считат за тежки. Чл. 4, §§ 1 и 2 пък определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, предходните му молби за убежище, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила. Начинът на оценяване на фактите и на предоставените доказателства е регламентиран в § 3 на чл. 4.

Молителят, както вече се каза е напуснал С. повече от пет години, преди да влезе на територията на РБ и да потърси закрила. Нормата на ал. 3, чл. 9 ЗУБ обаче постановява, че „реалната опасност от тежки посегателства може да се основава на събития, настъпили след като чужденецът е напуснал държавата си по произход...”. По тази причина, фактите и обстоятелствата, свързани със С. следва да бъдат тълкувани в полза на търсещия закрила, досежно определението за „насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт”, по смисъла на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО и Решение от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 (М. Е. и N. Е. срещу S. van J.) СЕО (понастоящем – Съд на Европейския съюз), относно тълкуването на член 15, б. „в” от Директива 2004/83, във връзка с член 2, б. „д”. Според решението на Общностния съд, текстът на чл. 15, б. „в” трябва да се тълкува в смисъл, че, дори да не представя конкретни доказателства (или представените да не са достатъчно убедителни), „съществуването на заплахи може по изключение да се счита за установено, но само когато „степената на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи”. Общоприетите критерии на Върховния Комисариат за Бежанците на ООН (ВКБООН) указват, че преценката за разрешаване на пребиваване на търсещи убежище граждани на С. трябва да бъде строго индивидуална и да бъде съобразена с конкретните твърдения на търсещия закрила и с обстоятелството, от коя част на страната произхожда той, а също така и въз основа на принципа *prima facie* (т.е. ако няма доказателства за противното). От Насоките на ВКБООН, от 05 май 2010 г. за определяне на съответствие с критериите за бежански статут при оценка на нуждите от международна закрила на търсещи убежище от С. се установява, че преобладаващата ситуация в Ю. и Ц. С. е характеризирана с голям брой

жертви сред цивилното население, което сериозно нарушава общественя ред и е ситуация на безогледно насилие в случай на вътрешен въоръжен конфликт, по смисъла на чл. 15, б. „в” на „квалификационната директива” на ЕС. Освен това, ВКБООН сочи, че не съществуват надеждни зони на безопасност в Ю. и Ц. С., поради непредвидимото развитие на конфликта, характеризиращ се с постоянна борба за териториален контрол от страните в конфликта и прояви на насилие в незасегнати в миналото райони и всяко лице на тази територия би било изложено на риск от тежки посегателства. Подробни съображения в тази насока са изложени и в публикуваните на интернет - страницата /електронен адрес: www.unhcr.org/ на ВКБООН доклади за обстановката в С.. Обстоятелствата, свързани със ситуацията в страната на произход следва да бъдат отчетени от Съда, съобразно чл. 142, ал. 2 АПК. В служебно известната Справка, вх. № 1042/29.02.2012 г., относно положението в С. и специално в [населено място] (неприложена по делото) са отразени данни за обстановката в С. и в региона на М., откъдето произхожда жалбоподателя, според които се отчита продължаване на размириците и посегателствата върху живота на цивилни граждани. Налице са редица терористични нападения, в резултат на които са загинали множество лица. Аргументи в подкрепа на гореизложеното се съдържат и в Регламент за изпълнение (ЕС) № 956/2011 на Съвета от 26 септември 2011 г. за прилагане на член 12, пар. 1 и член 13 от Регламент (ЕС) № 356/2010 г. на Съвета за налагане на някои специфични ограничителни мерки, насочени към определени физически или юридически лица, образувания или органи, предвид ситуацията в С.. Тези обстоятелства не са обсъдени и не са взети предвид от ответника. Заключение му (решението, л. 7 от делото, изр. последно), че „...за чужденеца не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ” е необосновано и неправилно. Ответникът, цитирайки Справка, вх. № 411/24.01.2012 г. сам признава за засягане на хиляди цивилни граждани, в резултат от въоръжените стълкновения, за спорове между групировки, прерастващи в „малки въоръжени конфликти” и пр. Позоваването и цитирането на публикувана на 12.05.2012 г. в интернет-сайт информация (решението, л. 9 от делото) опровергава изводите на административния орган за „тенденция към подобряването на сигурността”. Предприетата от страна на Африканския съюз и С. армия офанзива срещу „екстремистите от Ш.” е довела до „интензивни сблъсъци и артилерийски обстрел в покрайнините на М.”. Оспорваното решение е постановено на 27.07.2012 г., но в същото не е обсъдена актуалната обстановка в С. и такава информация очевидно не е била събирана, тъй като не е представена с административната преписка.

Гореизложените съображения мотивират Съда да приеме, че оспореното Решение № 559/27.07.2012 г. на председателя на Д., в частта, с която е отхвърлено искането на Х. Д. Х. за предоставяне на хуманитарен статут, противоречи на материалния закон - чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, и в тази част подлежи на отмяна. Преписката следва да бъде изпратена на председателя на Д. за ново произнасяне, след съобразяване с дадените с настоящото решение задължителни указания. В частта относно отказа за предоставяне статут на бежанец решението е правилно и законосъобразно, и жалбата в тази част следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, чл. 90 ЗУБ Административен Съд С. – град, 14^{-ти} състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата от Х. Д. Х. – гражданин на С., издадено от председателя на Държавна агенция за бежанците при МС Решение № 559 от 27.07.2012 г., В ЧАСТТА относно отказа, на жалбоподателя да бъде предоставен хуманитарен статут.

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата в останалата част.

ИЗПРАЩА преписката на председателя на Д. за ново произнасяне по молбата от Х. Д. Х. – гражданин на С., за предоставяне на хуманитарен статут, след съобразяване с дадените с настоящото решение задължителни указания.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: